

BAANTJER

De Cock en een dodelijk spel

Een nieuwe De Cock door
Peter Römer

De Fontein

BAANTJER

De Cock en een dodelijk spel

door Peter Römer

De Fontein

1

In de wit betegelde ruimte klonk uit het niets een oerkreet, die werd gevolgd door een harde plof die nagalmde in de kleine ruimte. Daniël Sanders keek met holle ogen naar het gewicht dat voor hem lag. Hij had de zware halters zo vaak vanaf zijn borst de lucht in gestoten dat zijn bovenarmen leken te ontploffen. Hij rolde het gewicht voor zich uit en hing het met enige moeite op zijn plek. De ruimte waarin hij trainde was niet heel groot, maar efficiënt ingericht, en het belangrijke voordeel was dat hij de sleutel van de voordeur had, waardoor hij er tussen zijn tennistoernooien door terechtkon wanneer hij daar behoefte aan had. Maar voor vandaag was het genoeg. Nog een halfuurtje op de fiets en dan kon hij naar huis. Hoewel hij daar eigenlijk erg tegen opzag, hij kwam niet graag meer thuis de laatste tijd. Het werd tijd dat hij voor zichzelf een etage vond. Hij zuchtte en veegde het zweet van zijn gezicht met de handdoek die rond zijn nek hing. Hij wilde net op de fiets stappen toen hij de voordeur hoorde opengaan. Hij keek geërgerd op. Hij had geen behoefte meer aan gesprekken met anderen, zeker nu niet, nu hij zelf genoeg aan zijn hoofd had en niet was geïnteresseerd in de ellende van een ander. Hij zette demonstratief zijn koptelefoon op zijn hoofd en haalde zijn smartphone tevoorschijn om het geluid op maximaal te zetten.

‘Hoi.’

Hij keek op en staaarde in het laatste gezicht dat hij ooit zou zien.

Rechercheur Jurre de Cock schrok wakker toen een kreet van onmacht de grote onderzoekkamer van het politiebureau aan de Warmoesstraat vulde.

‘Wat... Wat...’ Hij keek ontheemd om zich heen.

‘O, sorry. Ik wist niet dat je sliep.’ Appie Keizer had zich boos afgewend van zijn computer.

De Cock schraapte zijn keel. ‘Ik... eh... moet even zijn weggezakt.’ Hij keek naar de klok boven de deur, die tien over tien aangaf. ‘Wat was er met jou?’

‘Ik ben eruit gegooid.’

De Cock hees zich overeind in zijn stoel. ‘Waaruit?’

‘Uit mijn programma.’

De Cock strekte zijn stramme rug. ‘Een programma?’

‘Op mijn computer. Ik zit halverwege een verslag en ik word er zomaar uit gegooid.’

‘O, dat...’

‘Ja, dat, ja! Verdomde irritant. Maar daar heb jij natuurlijk geen last van.’

‘Nee.’

Het klonk luchtig en het was waar. De Cock werd niet vaak uit een computerprogramma gegooid, omdat hij niet vaak op zijn computer werkte. Niet dat hij het gemak er niet van onderkende; ook hij vond de computer vele malen te prefereren boven die ouderwetse typemachines, waarvan je constant het lint moest vervangen. Maar hij had gewoon een hekel aan het schrijfwerk in het algemeen. Als hij een plaats delict had bezocht, of een verdachte had gehoord, dan ervoer hij het achteraf rapporteren van zijn werkzaamheden als mosterd na de

maaltijd. Gelukkig had hij de laatste jaren kunnen rekenen op de taalkundige vaardigheden van zijn trouwe adjudant, die bovendien veel sneller kon typen dan hij.

‘Waar is Dick eigenlijk?’

‘Die belde net, hij staat met twee lekke banden.’

‘Twee lekke banden? Toe maar.’

‘Ja. Een van hem en een van Lotty.’

‘Ah.’ Hij geeuwde.

Keizer probeerde zuchtend zijn computer weer tot leven te wekken. ‘Slecht geslapen vannacht?’

‘Omdat ik even een tukje heb gedaan? Nee hoor, heerlijk geslapen. Maar om kwart over zeven stond de aannemer voor m’n deur.’

Keizer keek op van zijn vruchteloze bezigheid. ‘Sorry?’

‘Mijn vrouw vond het tijd om de keuken te verbouwen, dus om halfacht lag het tussenmuurtje eruit en liep ik over de gracht. Vandaar.’

‘Wat vreselijk voor je,’ zei Keizer met een grijns om de lippen.

De Cock haalde zijn schouders op. ‘Ze had gelijk, de keuken heeft zijn beste tijd gehad.’ Hij opende het mapje dat voor hem op het bureau lag en bestudeerde korte tijd de papieren die daarin lagen. Het was het verslag van een zaak waarin de ene drugsdealer de andere had omgebracht. Hij had de dader twee dagen lang verhoord, maar de advocaat had zijn cliënt aangeraden om zich te beroepen op zijn zwijgrecht. Helaas voor de man hadden ze zijn DNA op het slachtoffer aangetroffen en op zijn hand waren kruitsporen gevonden. Hij sloot het mapje weer. De rechter moest hier verder maar over oordelen.

‘Sorry, jongens, sorry!’ Met een rood hoofd van inspanning kwam Vledder de grote researchkamer binnenstor-

men, met in zijn kielzog Lotty, die zich naar haar bureau haastte.

‘Een leuke band kan iedereen overkomen,’ relativeerde De Cock.

‘En dan toevallig Lotty ook!’ schaterde Keizer.

Vledder besloot zijn opmerking te negeren. ‘Gaan we door met het verhoor?’ Hij wees op het mapje met de moord op de drugsdealer.

‘Hij zal vandaag ook zijn mond wel houden, dus dat lijkt me tijdverspilling. Er is voldoende bewijs, maar op een bekentenis hoeven we niet te rekenen.’

‘Stomme advocaat.’

‘De rechter heeft het laatste woord.’

Lotty stond op. ‘Ik ga koffie halen.’

‘Voor mij niet, dank je wel.’ De Cock stond op en liep naar de deur.

‘En ik graag met melk en suiker,’ meldde Keizer.

‘Jij mag zelf je koffie halen,’ zei Lotty pinnig, waarna ze voor De Cock langs de kamer uit glipte.

‘Wat ga je doen?’ vroeg Vledder.

‘Ik ga eens langs bij de commandant van de wacht, misschien is er vannacht nog iets gebeurd.’

‘Wat een ijver!’

‘Het is dit of nieuwe tegeltjes uitzoeken,’ verklaarde De Cock terloops. Vledder keek hem verbijsterd aan, maar voor hij om toelichting kon vragen was hij al door de deur verdwenen.

Jan Kusters, de wachtcommandant van dienst, blies over zijn beker met schuimende koffie en nam voorzichtig een slokje.

‘Dus er is niets gebeurd vannacht?’ De Cock klonk bijna teleurgesteld.

Kusters schudde zijn hoofd. 'Er gebeurt tegenwoordig meer op de Zuidas dan bij ons op de Wallen. Nog effe en ze kunnen de boel hier sluiten.'

De Cock keek om zich heen, naar de oude houten balie, de uitgesleten vloer, de muren met het afbladderende schilderwerk en het mededelingenbord waar al jaren geen mededeling meer op stond. Hij hield van het bureau. 'Het zal mijn tijd wel duren, Jan.'

'Blijf dan nog maar effe. Ik hou niet van verkassen.' Hij nam weer voorzichtig een slokje. 'Wat was Dickie laat vanmorgen, en die nieuwe ook. Allebei zulke rooie koppen!' Zijn glimmoesjes straalden boven zijn koffiebekker.

'Lekke band,' verklaarde De Cock.

'Ja, zo kan je het ook noemen.' Waarop hij zo hard in de lach schoot dat hij zijn beker op de balie moest zetten.

De Cock zuchtte. 'Ik maak even een ommetje.'

Het was aangenaam weer buiten. De zon stond nog steeds hoog aan de hemel, al kondigde een af en toe opstekend windje het einde van de zomer aan. De Cock ademde diep in en ging opgewekt op pad. De buurt was in de loop der jaren veranderd, maar toch voelde elke stap vertrouwd aan. De huizen aan weerszijden van het straatje waren met hem meegegroeid. En al werd een kruidenier een kaaswinkel en de kaaswinkel daarna een ijssalon, het geveltje bleef altijd hetzelfde. De buurt paste hem als de versleten regenjas die nu thuis aan de kapstok hing.

'De Cock!'

Hij was zo diep in gedachten verzonken dat hij niet had gehoord dat zijn naam werd geroepen.

'De Cock!!' Hij werd aan zijn mouw getrokken door een slanke man van een jaar of vijftig.

‘Ramon?’

Ramon Tromp, de zoon van een Nederlandse moeder en een van de eerste Spaanse gastarbeiders, ging, zoals altijd, gekleed in een zwart pak en had zijn spaarzame, pikzwarte haren zorgvuldig over zijn schedel gedrapeerd. Zijn gezicht, dat doorgaans op onaangedaan stond, een uitdrukking waar hij voor de spiegel op had geoefend, keek de rechercheur verschrikt aan. ‘Je komt als geroepen, man!’ Hij trok hem aan zijn arm de Trompettersteeg in.

‘Wat is er aan de hand? Iets met de meiden?’

Ramon bezat met zijn vrouw een paar ramen in de rosse buurt, die hij het liefst per dag, maar als het moest ook per uur verhuurde. Hij lette op de dames en zijn vrouw droeg er zorg voor dat de lakens en de handdoekjes werden gewassen.

‘De meiden? Schei uit! Met dank aan de gemeente ligt de hele handel op z’n kont.’

De gemeente voerde sinds jaar en dag op de Wallen een zogenaamd ontmoedigingsbeleid op het gebied van seks en drugs, waardoor het, volgens bepaalde bewoners, steeds moeilijker werd om er een droge boterham te verdienen. De overige bewoners konden er heel goed mee leven.

‘Ik heb de helft van mijn ramen opgedoekt. Hier, kijk.’ Hij wees op een raam waar in vroeger tijden een rood gordijntje voor had gehangen, maar dat nu werd gesierd door de letters GYM.

‘De meiden zijn eruit. Nou kan je hier een uurtje aan je spieren werken.’ Het klonk neerslachtig en zo zag Ramon er ook uit.

‘Wilde je me dit laten zien?’

Ramon schudde zijn hoofd en legde toen met zijn hand zijn haren weer in het gelid. Hij haalde een sleutel tevoorschijn en opende de deur. Het licht floepte aan. De ruimte,

waar in de loop der jaren duizenden mannen een kort moment van troost hadden gezocht bij anonieme vrouwen, stond nu vol met fitnessapparatuur.

‘Een krachthok,’ zei De Cock bewonderend.

‘Een gym,’ verbeterde Ramon hem. ‘Was nog een hele investering, maar ik moet zeggen, de handel loopt goed. Al mis ik die meiden wel, het was toch mijn leven.’

De Cock werd ongeduldig. ‘Kom op, Ramon, je hebt me niet meegenomen om over die goeie ouwe tijd te praten.’

‘Het is daar.’ Hij wees op een dubbele schuifdeur waarachter zich nog een ruimte bevond. Aan de muur was een rek bevestigd, waar gewichten in hingen. Daarnaast stonden twee hometrainers. Voor de fietsen lag het lichaam van een jongeman voorover op de grond. Zijn hoofd lag in een onnatuurlijke knik in een plas van bloed en droeg het onmiskenbare masker van de dood. De Cock week naar achteren om de plaats delict niet te vervuilen. Hij kende zijn collega’s van de forensische recherche. Naast hem kromp Ramon ineen en sloeg een hand voor zijn mond.

‘Gaat het?’

De man knikte gehaast en haalde een paar keer diep adem.

‘Waarom heb je de politie niet gebeld, Ramon?’

‘Jij bent toch de politie!’

‘Je begrijpt wat ik bedoel.’

Ramon zweeg en probeerde vat te krijgen op zijn opstandige maag.

‘Deze man is dood,’ legde De Cock nadrukkelijk uit.

‘Ja, dat mag je wel zeggen, ja!’

‘Wat is hier gebeurd, Ramon?’

‘Weet ik het.’

‘Kom op, Ramon. Het is jouw sportschool –’

‘Gym.’

‘– en hier ligt een dooie. Wat is er gebeurd?’

Ramon snelde ineens de schuifdeuren door, holde als een speer door zijn gym, en vanuit de verte hoorde De Cock hem zijn maag legen op de stoep.

De Cock had met het bureau gebeld, waarna de meute was opgetrommeld en de technische recherche de ruimte in beslag had genomen. Hij wist dat hij hier voorlopig niets te zoeken had en dus had hij Ramon meegenomen naar het café van Smalle Lowietje.

‘Gottegot, Ram, heb je net je meiden weggedaan, legt er een dooie op je deurmat. Is ook geen reclame.’

Lowie en Ramon waren nooit vrienden geweest.

‘Bedankt voor je belangstelling, Lowie, maar nu even niet,’ zei De Cock gedecideerd. ‘Voor mij een koffie graag en wat wil jij?’

‘Water.’ Ramon zat erbij als een verzopen vogeltje. Zijn zwarte haren hingen in slierten langs zijn bleke gezicht.

‘Nou, vertel eens op, wie is het slachtoffer?’

‘Daan.’

‘Daan wie?’

‘Eh... weet ik veel...’ Hij groef in zijn geheugen, wat hem zichtbaar moeite kostte. ‘Sanders. Ja, zo heet-ie, Daan Sanders.’

‘En wat deed die Daan in jouw... eh... gym?’

Ramon schokte met zijn schouders. ‘Die Daan is een sportmannetje. Speelt tennis en vrij goed naar wat ik hoor. Als prof. Dus die moet af en toe het krachthonk in, als hij geen toernooitjes speelt, begrijp je?’

‘Zeker. Hadden jullie vanochtend een afspraak?’

Lowie kwam langs met de koffie en het water.

‘Nee. Hij wist nooit precies wanneer hij in Nederland was.

Dus hij had een sleutel, dan kon hij erin als hij er de tijd voor had. En mij betaalde hij per maand.'

'En als er andere mensen trainden?'

'Dat ging vanzelf. Nooit problemen mee gehad.'

'Waren er vanochtend andere mensen behalve Daan?'

'Dat moet wel, denk je ook niet?' Ramon keek hem leep aan.

'Ik bedoel om te trainen.'

'Nee.'

'Weet je dat zeker?'

'Er was er maar één met een sleutel. De rest komt op afspraak. En er stond vanochtend vroeg niemand anders in de agenda.'

Na zijn gesprek met Ramon trof De Cock Vledder voor de deur van het krachthonk. Hij bracht hem snel op de hoogte van het gesprek dat hij net had gehad en dat niet veel meer informatie had opgeleverd dan de naam van het slachtoffer.

'Daan Sanders.'

'Ja, daar waren wij ook al achter. Wij vonden zijn kleren en een sporttas.'

'Is Den Koninghe al langs geweest?'

'Hij is alweer weg. En je moest de groeten hebben.' Vledder lachte. 'Echt waar, dat zei hij. "Doe De Cock de groeten!"'

De Cock glimlachte bescheiden. 'Heeft hij jou wel verteld wat zijn eerste indruk is?'

'Dood.'

De Cock zuchtte.

'Hij zou jou zijn bevindingen later meedelen. En de groeten dus.'

De verhouding tussen Den Koninghe en Vledder was vanaf het begin problematisch geweest. De dokter stoorde

zich aan het jeugdige enthousiasme van de jonge re-
cheur en Dick ergerde zich op zijn beurt aan de autoritaire
houding van de schouwarts.

‘Maar...’ zei Vledder met hernieuwd enthousiasme, ‘we
hebben zelf wat onderzoek gedaan. Het slachtoffer is op zijn
hoofd geslagen.’

‘Dat was wel duidelijk, ja.’

‘Met een dumbbell.’

‘Een wat?’

‘Dumbbell.’ Vledder zette een stap de ruimte in en kwam
terug met een oranje gekleurd gewicht. ‘Zo een als deze.’ Hij
bracht zijn arm met het gewicht een paar keer naar zijn
schouder. ‘Hier train je je spieren mee.’

‘Laat eens voelen.’

Vledder overhandigde hem de dumbbell en De Cock werd
bijna verrast door het gewicht.

‘Tja,’ sprak Vledder nuchter, ‘als je daar een klap mee voor
je kop krijgt, overleef je het niet.’

‘De vraag is wie er verantwoordelijk was voor die klap.’

‘Iemand die samen met of net na Daan Sanders naar bin-
nen is gegaan,’ constateerde Vledder. ‘Buurtonderzoekje?’

De Cock keek om zich heen en zag dat de gordijnen voor
de meeste ramen in de steeg nog waren gesloten. Vóór het
middaguur was er maar weinig klandizie in de buurt. Op de
hoek zat een winkeltje dat ijs en wafels verkocht, maar vol-
gens een papier op de winkelruit waren ze die dag gesloten.

‘We kunnen twee dienders op pad sturen om deur aan
deur aan te bellen, maar veel zal het niet opleveren. Of wacht
eens...’ Zijn blik was gevestigd op een raam aan het eind van
de steeg waarboven een rode lamp brandde. ‘Natuurlijk!’

2

De Cock was naar het andere eind van de steeg gelopen, waar hij het raam had gezien dat ondanks het vroege uur al in bedrijf was. Op een kruk achter het raam zat Cor, een Suri-naamse op leeftijd die, net als De Cock, al jaren op de Wallen werkzaam was. Ze had haar voluptueuze lichaam in een paars corselet geperst en toen ze De Cock zag aankomen spleet haar vuurrode mond zich in een gulle, witte lach. Ze hief haar hand en wenkte hem naar binnen. De Cock knikte vriendelijk en haalde diep adem.

Hij stapte de deur door en zag tot zijn opluchting dat Cor een peignoir aantrok.

‘Voor jou kleed ik me aan, Cocky, *mi gudu*.’ Ze lachte en legde een strik in de ceintuur van haar peignoir.

‘Ik wist niet dat je nog werkte.’

Ze ging op de rand van het bed zitten, De Cock bleef staan. ‘Een vrouw moet centjes verdienen, weet je.’

Cor had jarenlang als prostituee gewerkt, maar de laatste jaren verdiende ze haar geld door de kamers van de andere meiden schoon te maken en af en toe jonge vrouwen de kneepjes van het vak bij te brengen.

‘Ze blijven me bellen, Cocky, mijn oude klantjes. Wanneer ze weer langs kunnen komen.’ Ze trok een pruilmond-

je. 'Die kan ik toch niet teleurstellen?'

'En ze komen in de ochtend?'

'Ze hebben overdag niets anders te doen!' Haar schaterlach vulde de ruimte. 'En Ramon vraagt vóór twaalf uur 's middags maar de halve uur.'

'Hoe laat zat jij hier vanmorgen?'

'Om negen uur had ik mijn eerste afspraakje,' sprak ze koket.

'Hoe laat was die... klaar?'

'Om drie over negen.' Ze keek hem even strak aan en barstte toen weer in schaterlachen uit. 'Sorry, sorry, Cocky, maar je zou je gezicht moeten zien.'

De Cock was echter niet in voor een geintje. 'Dit is een serieuze zaak, Cor, en op deze manier verdoen we mijn tijd en jouw tijd. Dat lijkt me zonde.'

'Excuus.'

'Er is een dode man aangetroffen in de sportschool van Ramon, aan de overkant.'

'Ah! De gym. Ik dacht al, wat doen al die mensen daar?' Ze stond op van het bed en liep naar het raam. 'Arme Ramon. Hij had vijf ramen in deze steeg en nu heeft hij er van twee een krachthonk gemaakt. De andere ramen staan de helft van de tijd leeg. De buurt wordt kapotgemaakt.' Ze maakte een handgebaar naar een man aan de overkant van steeg, die schichtig langs de gevels liep. Ze draaide zich om. 'Wat wil je weten, *mi gudu*?'

'Heb jij vanmorgen iemand bij dat krachthonk naar binnen zien gaan?'

Ze krabde met een lange rode nagel aan haar kin. 'Ai... Ja.' Ze glimlachte bij de herinnering. 'Net voor ik naar binnen ging, liep er een jongetje door de steeg.'

'Een jongetje? Hoe oud? Twaalf?'

Ze lachte en sprak hem bestraffend toe. ‘Nee, Cocky, veel ouder natuurlijk. Twintig, vijfentwintig. Maar als je zelf ouder wordt, blijven dat jongetjes.’

‘Heb je hem nagekeken?’

‘Het was een mooi jongetje...’

‘En zag je hem bij Ramon naar binnen gaan?’

Ze knikte.

‘Was hij alleen?’

‘Zeker.’

‘Ging er na hem nog iemand naar binnen?’

‘Ik ben mijn kamer binnengegaan en heb me omgekleed. Ik moest aan het werk.’ Ze trok de strik uit de ceintuur van haar kamerjas. ‘Net als nu.’

Hij knikte begripvol. ‘Als je iets hoort in de buurt, dan weet je me te vinden.’

Ze schonk hem een liefdevolle glimlach. ‘Dag, Cocky.’ Ze hield de deur voor hem open. ‘Pas maar op met Ramon, een kat in het nauw maakt rare sprongen.’

Verdere uitleg bleef uit, want zij liet de peignoir over haar schouders glijden en De Cock begreep dat het hoog tijd was om op te stappen. Toen hij weer op straat stond zag hij dat Cor het gordijn sloot en dat de man die aan de overkant had staan wachten schielijk naar binnen schoot.

Ze slenterden door de Warmoesstraat en waren bijna bij het bureau.

‘Wat zei jij nou net over tegeltjes?’

De Cock keek op. ‘Ik?’

‘Je moest tegeltjes uitzoeken.’

‘O, ja, voor de keuken. We zijn aan het verbouwen.’

Vledder schoot in de lach. ‘Dat lijkt me niets voor jou!’

‘Nou... het werd na al die jaren weleens tijd, daar had

mijn vrouw gelijk in. Maar nu wil ze dingen samen doen, begrijp je, zoals tegeltjes uitzoeken.’

‘Dat is wat normale mensen leuk vinden,’ merkte Vledder op.

De Cock duwde de deur van het bureau open en stapte naar binnen. ‘Dan ben ik blijkbaar niet normaal,’ bromde hij.

‘De Cock!’ Jan Kusters stond hem op te wachten en had zijn armen over elkaar geslagen. ‘Een hele nacht lang gebeurt er hier niets, maar jij stapt naar buiten en struikelt over een lijk!’

‘Het is een gave, Jan,’ antwoordde hij vermoeid en hij liep in één keer door naar de stenen trap.

‘Daar ben je dan mooi klaar mee!’ lachte de wachtcommandant.

‘We hebben een jongeman, Daan Sanders, die met een... hoe heet zo’n ding ook weer?’ Hij keek Vledder aan.

‘Dumbbell.’

‘Precies, met zo’n gewicht op zijn hoofd is geslagen. We hebben nog niets van Den Koninghe gehoord, maar we moeten voorlopig aannemen dat dat tot zijn dood heeft geleid. Wat weten we van hem?’

Lotty keek op van haar computerscherm. ‘Daniël Bernhard Sanders, geboren op de dertiende augustus 1999.’

‘Dat was dan zeker een vrijdag,’ merkte Keizer luchtig op.

Lotty keek weer op haar scherm. ‘Inderdaad,’ sprak ze tot zijn verbazing. ‘Vrijdag 13 augustus 1999 in Amsterdam, als zoon van Lidy en Arnold Sanders.’

‘Volgens Ramon tennist hij.’

‘Ja, en goed ook. Tenminste, hij is prof, dus hij zal er wel van kunnen leven.’

‘Ben je dat nagegaan?’

‘Ik heb het bij de KNLTB nagevraagd. Hij heeft een licentie en speelt in de World Tennis Tour-toernooien.’

‘Stoer!’ vond Vledder.

‘Daar heeft hij nou anders niks meer aan,’ relativeerde Keizer.

‘Heeft hij een adres in Nederland?’

‘Voor zover ik kan nagaan woont hij nog bij zijn ouders in de Roerstraat.’

‘Rivierenbuurt.’

‘En hij is lid van GSM, dat is een tennisvereniging aan de Zuidas.’

De Cock tuitte zijn lippen en dacht even na. ‘Goed. Ab, wil jij nagaan of er op de beveiligingscamera van de steeg beelden van vanmorgen staan? Met een beetje geluk kunnen we zien wie er na Daan het krachthonk is binnengegaan.’

‘Ik zou me over de beelden niet te veel illusies maken,’ merkte Keizer op. ‘De kwaliteit is meestal om te janken.’

‘Misschien zit het ons mee. Lotty, wij hebben de taak om de ouders in te lichten.’

Lotty stond op van haar stoel, maar De Cock zag dat ze twijfelend naar Vledder keek. Hij legde zijn hand op de schouder van zijn trouwe assistent. ‘Dick heeft de afgelopen jaren vaak genoeg het droeve nieuws mogen brengen. Dit is helaas een taak die ook jij in de praktijk zult moeten leren.’

De inrichting van de etage aan de Roerstraat oogde op het eerste gezicht onpersoonlijk. Alles was aanwezig, een bank en een salontafel, een eettafel met vier stoelen en een wandmeubel tegen de muur, maar noch de meubels, noch de combinatie ervan vertelde iets meer over de bewoners. Hier had iedereen kunnen wonen, dacht De Cock, of niemand. Het enige wat opviel in de kamer was het enorme televisiescherm

dat tegenover de bank als een zwart schilderij tegen de muur was geplakt.

Arnold Sanders had de buitendeur geopend. Een kleine man, die de bezoekers op autoritaire toon had uitgenodigd naar boven te komen, maar nu midden in de kamer verweesd naar de vloer stond te staren.

‘Het spijt ons dat wij u deze boodschap moeten komen brengen.’ De Cock had de vader het doodsbericht van zijn zoon met mededogen maar zonder veel omhaal gebracht. Zo helder mogelijk, dat was het beste voor beide partijen, was zijn ervaring.

Sanders schoof een stoel naar achteren en ging aan de eettafel zitten. ‘Dood.’ Hij keek op naar De Cock. ‘Vermoord?’ Hij wendde zijn hoofd af en zijn ogen vulden zich met tranen. ‘Hoe kan dat nou?’ Hij keek weer op. ‘Hoe kan dat nou?’

‘Op dit moment weten we niet heel veel meer. Het onderzoek is in volle gang en zodra wij meer weten zullen we u natuurlijk op de hoogte houden.’

‘Ja. Ja, graag.’ Hij stond op en liep naar het wandmeubel. Op een van de planken stonden een aantal foto’s in lijstjes, het enige persoonlijke element in de kamer. Sanders nam een foto van de plank en keek ernaar. Een vrolijk jongetje dat zijn tennisracket dreigend ophield naar de camera. ‘Daantje... Hoe kan dat nou?’

Lotty liep naar hem toe en pakte zijn arm. ‘Wij doen er echt alles aan om daarachter te komen. Kan ik nu iets voor u doen?’

De man keek haar met een verwarde blik aan. ‘Ik moet het mijn vrouw vertellen.’

‘Kan ik u daarbij helpen?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ze ligt in het ziekenhuis. Ik...’ Hij keek hulpeloos naar haar op. ‘Hoe moet het nou?’

‘We kunnen een familierechercheur vragen om langs te komen. Dat is voor uw vrouw misschien ook prettiger. Om erover te kunnen praten.’

Hij zette de foto terug op de plank en haalde zijn mouw over zijn ogen. ‘Nee. Gaat u maar.’

‘Wilt u niet –’

‘Nee.’

‘Maar –’

‘Nee!’

Het verdriet had plotseling plaatsgemaakt voor onverzettelijkheid. Een man die zijn eigen problemen ging oplossen.

‘Ik praat wel met mijn vrouw.’

De Cock haalde een kaartje tevoorschijn. ‘Wij komen een andere keer wel terug. Als u tussentijds behoefte hebt om mij te spreken, u kunt mij altijd bellen.’

Lotty was blij dat ze weer buiten stond. Ze zette haar handen in haar zij en ademde diep uit. ‘Heftig.’

‘Ja. En ik kan je melden dat het nooit went. Iedereen reageert anders op slecht nieuws, maar wat altijd blijft is het immense verdriet van mensen die een dierbare hebben verloren.’ Hij klopte haar bemoedigend op de arm. ‘Maar wij moeten door, dat zijn we ze verschuldigd. GSM.’

‘De tennisclub?’

‘Zat die niet op de Zuidas? Die is hier in de buurt.’

Lotty had het adres opgezocht. Aan de rand van het kolossale zakencentrum dat werd gevormd door drukbevolkte architectonische hoogstandjes, lagen wat sportvelden die, voorlopig, aan de bouwwoede hadden weten te ontsnappen. Voorbij het voetbalveld gaf een wit hek toegang tot de tennisvereniging, die een achttal banen tot haar beschikking had.

‘Wat hoop je hier te vinden?’

De Cock dacht even na over de vraag. ‘Je wil weten wie die jongen is. Hoe zag zijn leven eruit, waarom lag hij daar in dat hok in de Trompettersteeg? We hebben behoefte aan meer informatie dan wat er in zijn paspoort staat.’ Ze stonden voor de deur van de kantine. ‘En volgens mij heeft hij hier het grootste gedeelte van zijn leven doorgebracht. Misschien kunnen zij ons meer vertellen.’

Het was rustig in de kantine. Aan een tafeltje in de hoek zaten drie jongens in de puberleeftijd te kaarten. Ze droegen tenniskleding, maar blijkbaar leverde het kaartspel meer spanning op. Aan de muur hing een televisie, die zonder geluid op een sportkanaal was afgestemd. Achter de bar stond een vrouw van middelbare leeftijd die, gezien haar figuur, ook heel wat uurtjes op de tennisbaan moest hebben doorgebracht. Haar tanige huid was zonverbrand en haar blonde haar vertoonde hier en daar een grijze uitgroei.

‘Kan ik jullie helpen?’

‘Mijn naam is De Cock, met ceooceekaa. Mijn collega en ik zijn van de recherche.’ Hij toonde haar zijn identiteitskaart.

‘Zei ik het niet?’ riep de vrouw naar de kaartende jongens. ‘Ik zei het toch. Als Daan dood is, staat de politie hier binnen de kortste keren op de stoep!’ Een van de jongens keek even haar kant uit en richtte zich toen weer op het kaartspel. Ze wendde zich tot de rechercheurs. ‘Want daar komen jullie toch voor?’

De Cock deed zijn best om zijn opkomende chagrijn bedwingen. ‘Wij komen voor Daniël Sanders, inderdaad ja. Maar hoe weet u van zijn dood?’

‘Het stond op Facebook.’

Lotty zuchtte en mompelde: ‘Ja, en dan is het waar.’

‘Ja, niet dan?’

De Cock besloot over zijn ergernis heen te stappen. ‘Wij hebben hem inderdaad dood aangetroffen.’

‘Waar is hij aan gestorven?’

‘Daar kan ik u niets over meedelen. Hebt u hem gekend?’

‘O, zeker. Heel goed zelfs. Wel treurig, hoor, hoe oud was hij nu helemaal?’ Ze riep weer naar de jongens. ‘Hoe oud was Daantje, weten jullie dat?’ Ze keken niet eens op. De vrouw schudde haar hoofd. ‘Pubers... Nou ja, hij zal begin twintig zijn geweest, zoiets.’

‘Was hij hier vaak?’

‘Dag en nacht. Nou ja...’ corrigeerde ze zichzelf, ‘zo vaak als hij kon. Na schooltijd at hij hier een boterhammetje en dan ging hij trainen. En echt zeven dagen per week. Hij had hier wel een bed kunnen neerzetten!’

‘Hoe vonden zijn ouders dat?’

‘Die moedigen dat aan. Die vonden dat geweldig. Daan was een talent, dus daar moest hij wat mee doen. Zeker van zijn vader.’

Ze had twee koppen koffie ingeschonken. ‘Daar staat suiker en melk, pak zelf maar.’

‘Hoe bedoel je dat precies, van die vader?’

‘Nol is een fanatieke. Heeft vroeger ook getennist, nou, ik zal u zeggen, als hij het talent van zijn zoon had gehad, had hij Wimbledon kunnen winnen. Maar ja, hij had dat talent niet, dus stopte hij al zijn tijd in die jongens.’

‘Hoe vond Daan dat?’

‘Dat z’n vader hem achter zijn kont zat? Ach, u weet toch hoe ze zijn, die pubers.’ Ze knikte met haar hoofd naar het tafeltje met kaartende jongens. ‘Ze lopen te schelden en te klieren, maar uiteindelijk doen ze toch wat pappie vraagt.’ Ze schonk voor zichzelf een glas water in. ‘En hij wilde het ook

zelf. Hij geloofde in zijn toekomst als prof. Hij trainde zich suf.

‘Geloofde de trainer ook in zijn toekomst?’

‘Dat kan je hem zelf vragen. Hij komt er net aan.’

De man die juist vanaf de baan de kantine binnenkwam was klein van stuk en onder zijn opvallend paarse trainingspak was een ronde ballonbuik zichtbaar. Zijn gezicht, dat voor een deel onder een baseballpetje schuilging, had een hoogrode kleur.

‘Lou, de dame en heer zijn van de politie.’

‘Ach natuurlijk, Daantje. Zonde van zo’n jongen.’ Hij knikte naar de vrouw achter de bar en zij schonk een kleintje pils voor hem in.

‘U weet ook al van zijn dood?’ vroeg Lotty verbaasd.

‘Ik hoorde het net, ja. Het stond op Facebook.’

De volgende boeken van Baantjer zijn bij De Fontein verschenen:

- 1 De Cock en een strop voor Bobby
- 2 De Cock en de wurger op zondag
- 3 De Cock en het lijk in de kerstnacht
- 4 De Cock en de moord op Anna Bentveld
- 5 De Cock en het sombere naakt
- 6 De Cock en de dode harlekijn
- 7 De Cock en de treurende kater
- 8 De Cock en de ontgoochelde dode
- 9 De Cock en de zorgvuldige moordenaar
- 10 De Cock en de romance in moord
- 11 De Cock en de stervende wandelaar
- 12 De Cock en het lijk aan de kerkmuur
- 13 De Cock en de dansende dood
- 14 De Cock en de naakte juffer
- 15 De Cock en de broeders van de zachte dood
- 16 De Cock en het dodelijk akkoord
- 17 De Cock en de moord in seance
- 18 De Cock en de moord in extase
- 19 De Cock en de smekende dood
- 20 De Cock en de ganzen van de dood
- 21 De Cock en de moord op melodie
- 22 De Cock en de dood van een clown
- 23 De Cock en een variant op moord
- 24 De Cock en moord op termijn
- 25 De Cock en moord op de Bloedberg
- 26 De Cock en de dode minnaars
- 27 De Cock en het masker van de dood
- 28 De Cock en het lijk op retour
- 29 De Cock en moord in brons
- 30 De Cock en een dodelijke dreiging
- 31 De Cock en moord eerste klasse
- 32 De Cock en de bloedwraak
- 33 De Cock en moord à la carte
- 34 De Cock en moord in beeld
- 35 De Cock en danse macabre
- 36 De Cock en een duivels komplot
- 37 De Cock en de ontluisterende dood
- 38 De Cock en het duel in de nacht
- 39 De Cock en de dood van een profeet
- 40 De Cock en kogels voor een bruid
- 41 De Cock en de dode meesters
- 42 De Cock en de sluimerende dood
- 43 De Cock en 't wassend kwaad
- 44 De Cock en het roodzijden nachthemd
- 45 De Cock en moord bij maanlicht
- 46 De Cock en de geur van rottend hout
- 47 De Cock en een dodelijk rendez-vous
- 48 De Cock en tranen aan de Leie
- 49 De Cock en het lijk op drift
- 50 De Cock en de onsterfelijke dood
- 51 De Cock en de dood in antiek
- 52 De Cock en een deal met de duivel
- 53 De Cock en dood door hamerslag
- 54 De Cock en de dwaze maagden
- 55 De Cock en de dode tempeliers
- 56 De Cock en de blijde Bacchus
- 57 De Cock en moord op bestelling
- 58 De Cock en de dood van de Helende Meesters
- 59 De Cock en moord in reclame
- 60 De Cock en geen excuus voor moord
- 61 De Cock en de gebrandmerkte doden
- 62 De Cock en een veld papavers
- 63 De Cock en de broeders van de haat
- 64 De Cock en de dood van een kunstenaar
- 65 De Cock en de dartele weduwe
- 66 De Cock en moord in triplo
- 67 De Cock en een recept voor moord
- 68 De Cock en de wortel van het kwaad
- 69 De Cock en moord in de hondsdagen
- 70 De Cock en de dood in gebed
- 71 De Cock en de onzichtbare moordenaar
- 72 De Cock en de moord in het circus
- 73 De Cock en de dood van een engel
- 74 De Cock en de rituele moord
- 75 De Cock en het lijk aan de Amstel
- 76 De Cock en de dode diva
- 77 De Cock en de vermoorde onschuld
- 78 De Cock en het dodelijk doel
- 79 De Cock en de zoete wraak
- 80 De Cock en de moord op maat
- 81 De Cock en een duivels dilemma
- 82 De Cock en de naakte waarheid
- 83 De Cock en de dood van een kerkrat
- 84 De Cock en de zwarte weduwe
- 85 De Cock en de levende dode
- 86 De Cock en kermis in de hel
- 87 De Cock en de schaduw van de dood
- 88 De Cock en de schim uit het verleden
- 89 De Cock en de eenzame dood
- 90 De Cock en moord op stand
- 91 De Cock en een dodelijk spel

Eerste druk augustus 2022

Copyright © 2022 Peter Römer

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Bart Hendrix

Foto Peter Römer © Jurriaan Hoefsmit

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Leerdam

ISBN 978 90 261 5895 7

ISBN e-book 978 90 261 5896 4

ISBN luisterboek 978 90 261 5897 1

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.